

Lp.	S t a n o w i s k o	Zasadnicze uposażenie miesięczne w złotych		Dodatek funkcyjny w złotych
		od	do	
a) Główna Komisja Arbitrażowa				
1.	Wiceprezes Głównej Komisji Arbitrażowej	—	3.800	600
2.	Dyrektor zespołu arbitrów, dyrektor Biura Orzecznictwa	3.200	3.500	450
3.	Arbiter państwowy	3.000	3.500	—
4.	Starszy rzecznik arbitrażu	2.200	2.600	—
5.	Rzecznik arbitrażu	1.800	2.200	—
6.	Starszy asesor arbitrażu	1.200	1.600	—
b) okręgowe komisje arbitrażowe				
1.	Prezes okręgowej komisji arbitrażowej	2.400	3.000	600
2.	Wiceprezes okręgowej komisji arbitrażowej	2.000	2.400	400
3.	Arbiter okręgowy — kierownik zespołu	1.800	2.200	400
4.	Arbiter okręgowy	1.800	2.200	—
5.	Starszy asesor arbitrażu	1.200	1.600	—
6.	Asesor arbitrażu	820	1.050	—

2. Wysokość zasadniczego uposażenia miesięcznego dla poszczególnych pracowników objętych tabelą ustala Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej w granicach określonych w tabeli dla danego stanowiska.

§ 2. Dla pracowników zajmujących stanowiska wymienione niżej ustala się dodatki służbowe do miesięcznego uposażenia zasadniczego:

- 1) po 200 zł dla arbitrów państwowych, starszych rzeczników arbitrażu, rzeczników arbitrażu i arbitrów okręgowych,
- 2) po 100 zł dla starszych asesorów arbitrażu.

§ 3. 1. Dodatki funkcyjne i służbowe nie przysługują pracownikowi w okresie urlopu bezpłatnego, zawieszenia w pełnieniu służby oraz za czas przekraczający 3 miesiące niepełnienia z innych powodów obowiązków, do których dodatek jest przywiązany. W ostatnim przypadku jednak wstrzymanie wypłaty dodatku uzależnione jest od decyzji Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej.

2. Pracownikom, którym powierzono pełnienie obowiązków lub delegowano na stanowisko uprawniające do pobierania dodatku funkcyjnego, przysługuje na czas pełnienia tych obowiązków albo delegacji — bez zmiany zasadniczego uposażenia — odpowiedni dodatek funkcyjny przywiązany do danego stanowiska.

3. W razie zbiegu tytułów do dodatku funkcyjnego i dodatku służbowego pracownikowi przysługuje tylko jeden dodatek, przy czym służy mu prawo wyboru.

§ 4. 1. Pracownikom zajmującym stanowiska określone w § 1 przysługują dodatki funkcyjne i służbowe, do zasadniczego uposażenia miesięcznego dodatek za wysługę lat, nie podlegający podatkowi od wynagrodzeń.

2. Dodatek za wysługę lat wynosi dla pracowników zatrudnionych w Głównej Komisji Arbitrażowej kwotę 150 zł za każde pięciolecie służby na danym stanowisku, dla pracowników zaś zatrudnionych w okręgowych komisjach arbitrażowych kwotę 150 zł za każde czterolecie służby na danym stanowisku. Dodatek za wysługę lat nie może przekroczyć kwoty 600 zł miesięcznie.

3. Do wysługi lat zalicza się czas pracy w państwowym

arbitrażu gospodarczym na stanowiskach wymienionych w § 1 i równorzędnych. Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Ektów określi, które stanowiska istniejące poprzednio w państwowym arbitrażu gospodarczym odpowiadają stanowiskom wymienionym w § 1.

4. Dodatek za wysługę lat wypłaca się od dnia 1 (pierwszego) miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym upłynęły terminy określone w ust. 2. Dodatek wypłaca się łącznie z uposażeniem.

§ 5. 1. Prawo do dodatku za wysługę lat wygasa z końcem miesiąca kalendarzowego, poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano pracownikowi wyższe zasadnicze uposażenie.

2. Wyższe uposażenie zasadnicze łącznie z dodatkiem funkcyjnym lub służbowym, przyznane pracownikowi uprawionemu do dodatku za wysługę lat, nie może wynosić, po ustawowych potrąceniach, mniej niż 150 zł w stosunku do uposażenia ostatnio pobieranego.

§ 6. Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej ustali wysokość zasadniczego uposażenia miesięcznego pracowników zajmujących w dniu wejścia w życie rozporządzenia stanowiska określone w § 1 w ten sposób, aby uposażenie zasadnicze łącznie z dodatkami funkcyjnymi lub służbowymi było wyższe od dotychczasowego uposażenia: dyrektorów zespołów arbitrów, dyrektora Biura Orzecznictwa, arbitrów państwowych oraz prezesów okręgowych komisji arbitrażowych przynajmniej o 5%, pozostałych zaś pracowników przynajmniej o 10%.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1955 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych (Dz. U. Nr 28, poz. 162).

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Finansów.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r., z wyjątkiem § 4, którego przepisy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

143

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1956 r.

w sprawie zakresu działania Ministra Budownictwa.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 5 lipca 1956 r. o utworzeniu urzędu Ministra Budownictwa (Dz. U. Nr 28, poz. 128) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakres działania Ministra Budownictwa obejmuje sprawy:

- 1) realizacji w miastach i osiedlach budownictwa ogólnego

- (dla potrzeb mieszkaniowych, administracyjnych, gospodarczych, socjalnych i kulturalnych),
- 2) realizacji budowy zakładów, urządzeń i instalacji przemysłowych, energetycznych, wielkich budowli wodnych oraz urządzeń żeglugowych i inżynierskich,
  - 3) opracowywania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla budownictwa określonego w pkt 1 i 2,
  - 4) realizacji budownictwa wiejskiego,
  - 5) normowania technicznego w budownictwie,
  - 6) organizacji i działalności podległych przedsiębiorstw budowlanych, montażowych, projektowych oraz usługowych i wytwórczych związanych z budownictwem,
  - 7) organizowania prac naukowo-badawczych w dziedzinie budownictwa oraz prowadzenia podległych instytutów naukowo-badawczych,
  - 8) współdziałania z właściwymi ministrami w sprawach programów nauczania, kształcenia i zatrudniania w dziedzinie budownictwa,
  - 9) inne sprawy z zakresu budownictwa nie zastrzeżone właściwości innych organów naczelných administracji państwowej.

§ 2. Pozostaje dotychczasowa własność ministrów w zakresie budowy:

- 1) kopalń i szybów,
- 2) sieci telekomunikacyjnej,
- 3) kolei żelaznych i dróg lądowych,
- 4) urządzeń wodno-melioracyjnych dla potrzeb rolnictwa i ochrony przed powodzią.

§ 3. We własności Ministra Gospodarki Komunalnej pozostają sprawy:

- 1) inwestycji budownictwa mieszkaniowego,
- 2) budowy urządzeń komunalnych,
- 3) wynikające z przepisów o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny,
- 4) wynikające z przepisów o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Budownictwa i zainteresowanym ministrom.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

144

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA

z dnia 27. czerwca 1956 r.

w sprawie określenia istotnych cech pracy chałupniczej, przemysłu domowego i przemysłu ludowego jako zatrudnień zarobkowych wyłączonych spod przepisów prawa przemysłowego.

Na podstawie art. 2 ust. 3 prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisów prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami) nie stosuje się do:

- 1) pracy chałupniczej,
- 2) przemysłu domowego,
- 3) przemysłu ludowego.

§ 2. 1. Pracą chałupniczą jest zarobkowe zatrudnienie osób fizycznych, wykonywane na zlecenie i na rachunek jednostek gospodarki uspołecznionej lub innych osób (nakładców) w mieszkaniu pracującego lub w innym miejscu, w którym tryb pracy nie jest normowany przez nakładcę, a polegające na wytwarzaniu artykułów z materiału powierzonego lub na przerabianiu, naprawianiu lub wykańczaniu powierzonych artykułów.

2. Osoby fizyczne trudniące się pracą chałupniczą (chałupnicy) mogą wykonywać pracę chałupniczą osobiście bądź przy pomocy członków rodziny pozostających z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym.

3. Przy wykonywaniu pracy chałupniczej mogą być używane materiały pomocnicze dostarczone przez chałupnika.

§ 3. 1. Przemysłem domowym jest uboczne zatrudnienie zarobkowe polegające na osobistym wytwarzaniu we własnym mieszkaniu artykułów użytkowych z surowców lub materiałów własnych. Przemysł domowy może być jednak wykonywany przez ludność wiejską poza własnym mieszkaniem lub obejściem, a także przy pomocy członków rodziny pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z osobą wykonującą przemysł domowy. Inwalidzi i renciści (emeryci) oraz kobiety

prowadzące gospodarstwo domowe mogą wykonywać przemysł domowy, chociaż nie stanowi on ich ubocznego zatrudnienia zarobkowego.

2. Wykonywanie przemysłu domowego przez ludność wiejską może obejmować również naprawianie przedmiotów gospodarstwa rolnego, domowego lub osobistego użytku.

3. W ramach przemysłu domowego nie mogą być wytwarzane artykuły, na których produkcję wymagane jest zezwolenie lub koncesja lub których produkcja normowana jest na podstawie dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301), oraz artykuły, które w myśl przepisów szczególnych mogą być wytwarzane tylko w wyodrębnionym zakładzie.

§ 4. Przemysłem ludowym jest wytwarzanie artykułów użytkowych i zdobniczych o cechach regionalnych w warunkach określonych w § 3 dla przemysłu domowego, z tym że może on stanowić także zatrudnienie główne wytwarzającego.

§ 5. Przez ludność wiejską rozumieć należy mieszkańców gromad oraz mieszkańców miast i osiedli o liczbie do 5.000 mieszkańców, a zatrudnionych w gospodarstwach rolnych, hodowlanych i leśnych.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 listopada 1937 r. w sprawie określenia istotnych cech przemysłu ludowego, domowego i pracy chałupniczej jako zatrudnień zarobkowych, wyłączonych spod przepisów prawa przemysłowego (Dz. U. Nr 83, poz. 605).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła: w z. *M. Olszewski*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Stalina 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie, ul. Tamka 3